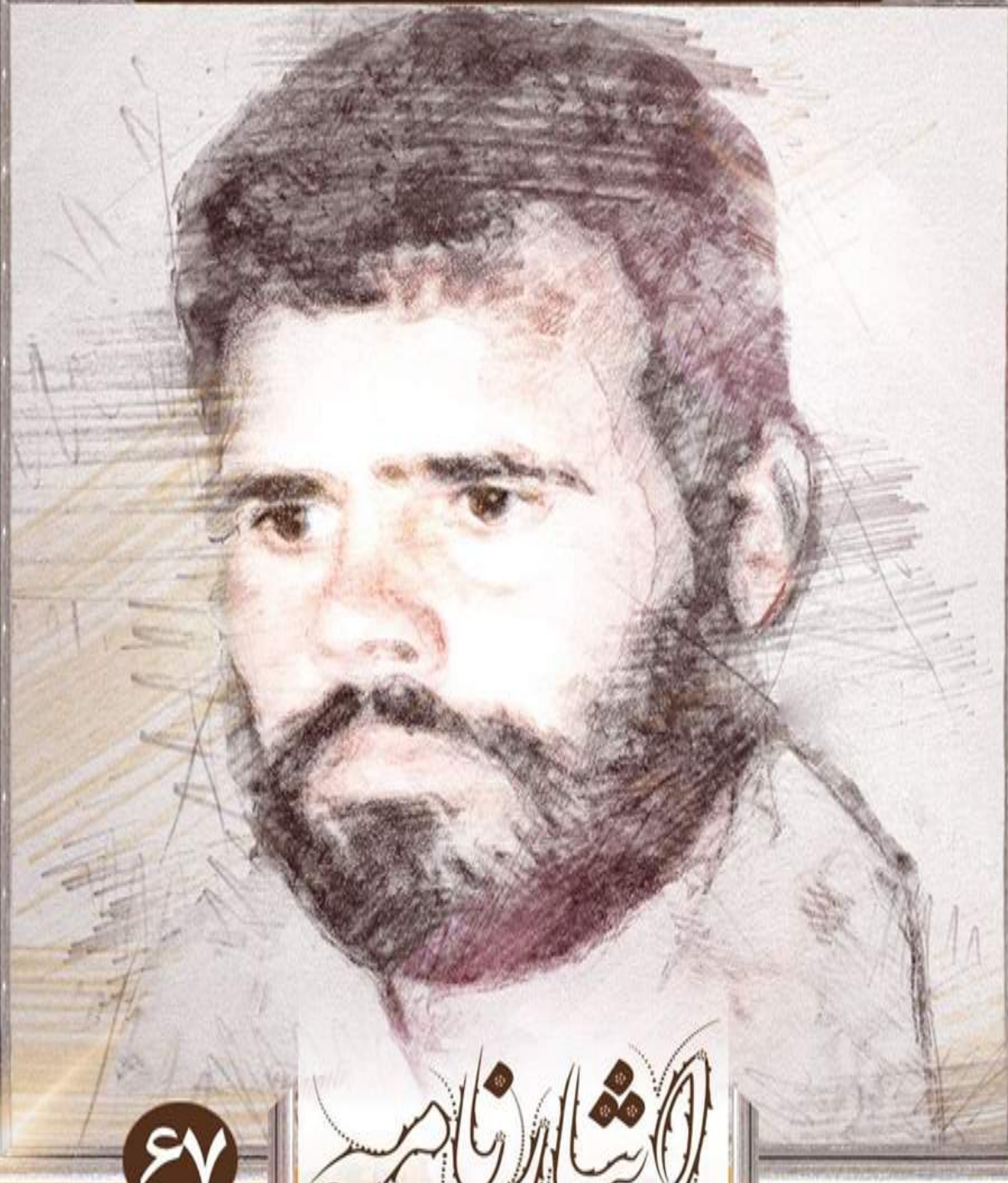

فرازهایی از زندگی سردار شهید سید ابراهیم شجیعی

۶۷

شماره ۶۷

سنگ‌الت

سرشناسه: ظریف بروجردیان، مرضیه، ۱۳۵۴-

عنوان و نام پدیدآور: فرزانهایی از زندگی سردار شهید سید ابراهیم شجیعی / گردآوری و بازنویسی مرضیه ظریف بروجردیان؛ ویراستار سید محمد آریائزاد؛ تهیه و تولید معاونت فرهنگی و امور اجتماعی بنیاد شهید و امور ایثارگران خراسان رضوی؛ مجری طرح اداره هنری، اسناد و انتشارات بنیاد شهید و امور ایثارگران خراسان رضوی.

مشخصات نشر: مشهد: ایمان پور، ۱۳۹۸.

مشخصات ظاهری: ۶۰ ص: مصور (رنگی)، ۱۱: ۱۷ س.م.

فروست: ایثارنامه (مجموعه یادنامه شهدای شاخص خراسان رضوی)، ۶۷.

شابک: 978-622-6608-54-1: ۵۰۰۰۰ ریال

وضعیت فهرست نویسی: فیا

موضوع: شجیعی، ابراهیم، ۱۳۳۵ - ۱۳۶۴

موضوع: شهیدان -- ایران -- سرگذشتنامه

موضوع: Martyrs -- Iran -- Biography

موضوع: شهیدان -- ایران -- بازماندگان -- خاطرات

موضوع: Martyrs -- Iran -- Survivors -- Diaries

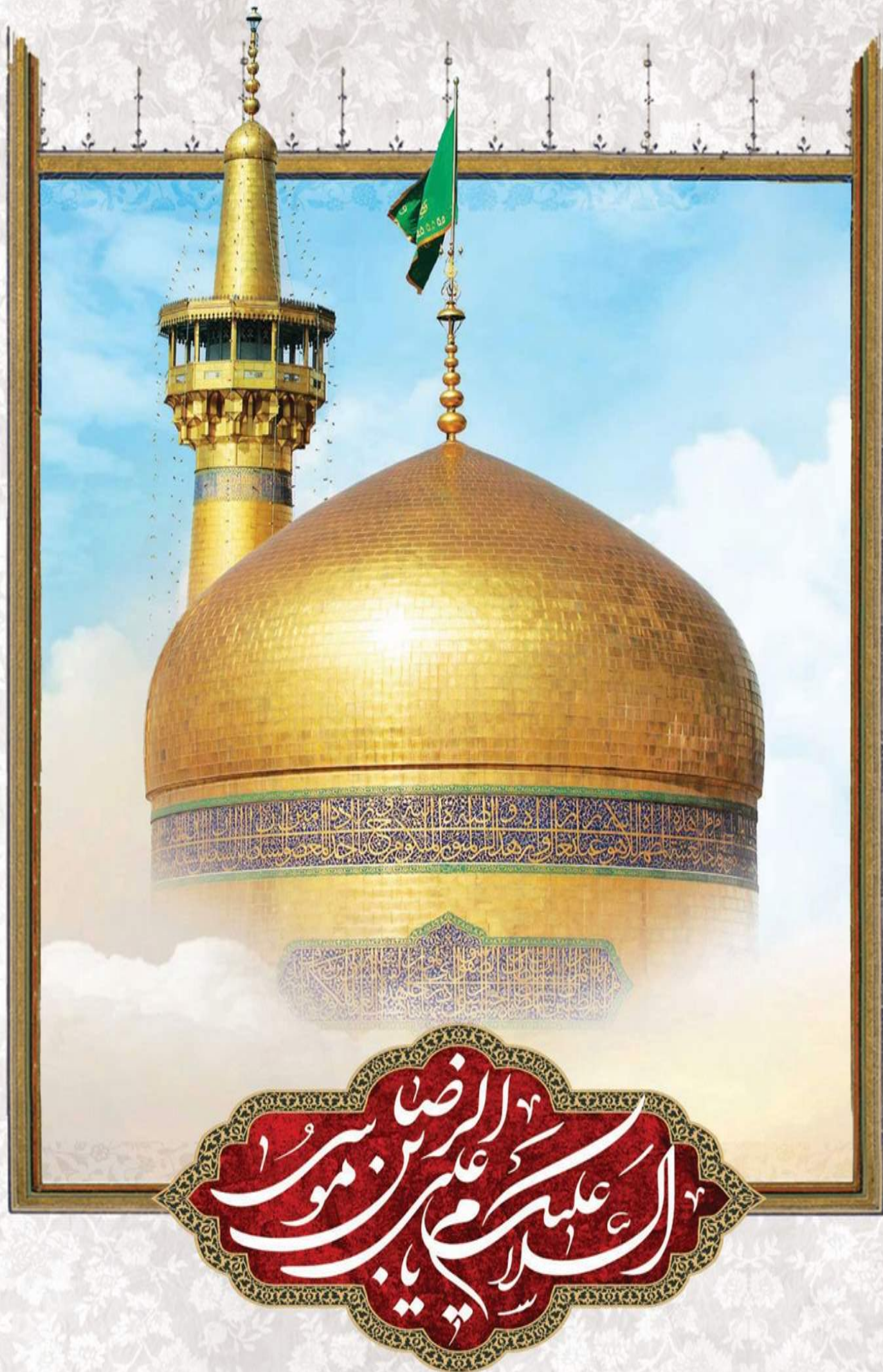
شناسه افزوده: سازمان بنیاد شهید و امور ایثارگران استان خراسان رضوی، معاونت فرهنگی و امور اجتماعی

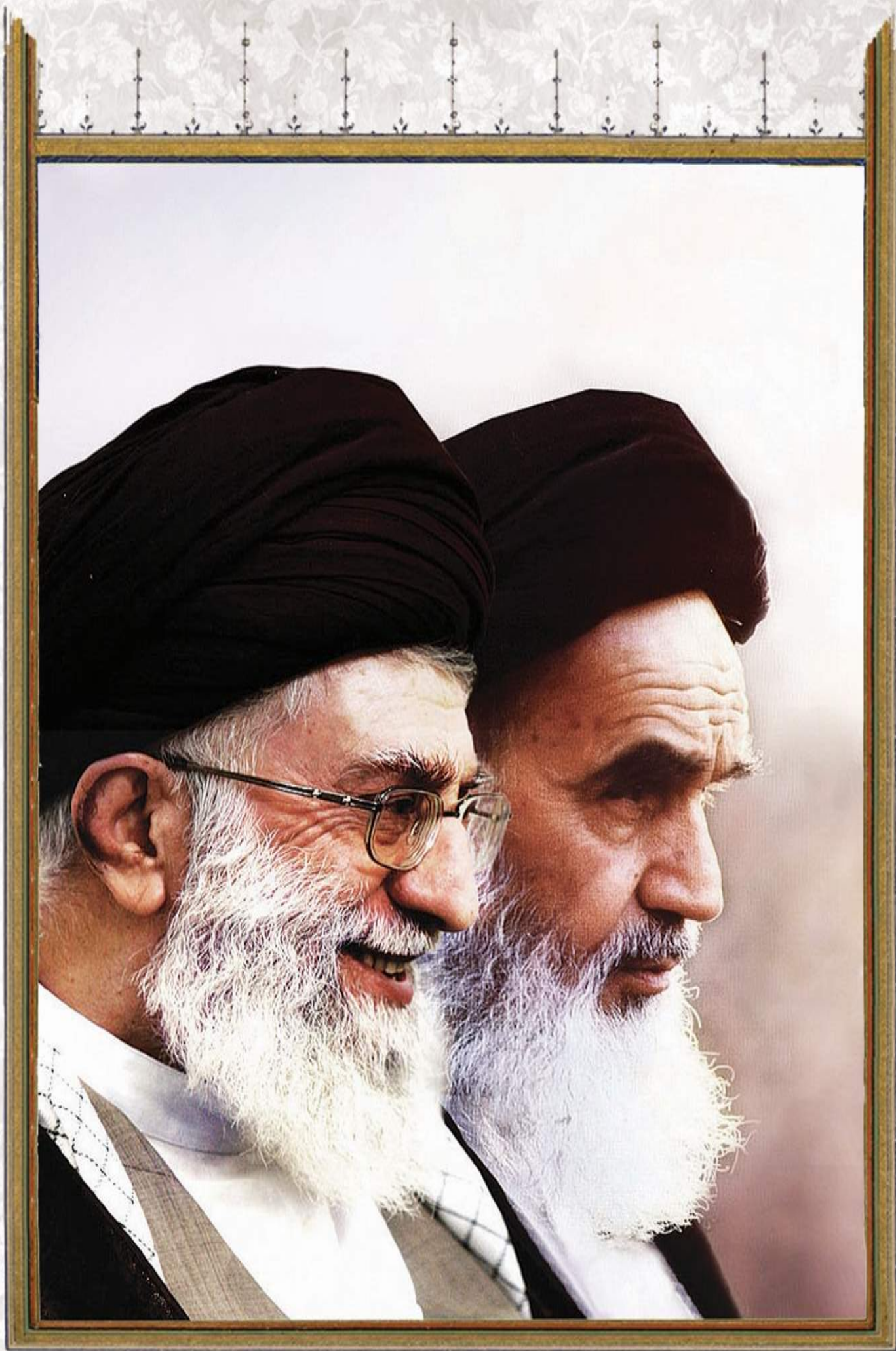
شناسه افزوده: سازمان بنیاد شهید و امور ایثارگران استان خراسان رضوی، اداره هنری، اسناد و انتشارات

رده بندی کنگره: ۶۷ ۱۳۹۸ ج ۹ الف / DSR۸۶

رده بندی دیویی: ۸۴۲۰۹۲۲/۹۵۵

شماره کتابشناسی ملی: ۵۶۶۲۸۰۶

عنوان کتاب: فرازهایی از زندگی سردار شهید سید ابراهیم شجایی
عنوان فروست: ایثارنامه (مجموعه یادنامه شهدای شاخص خراسان رضوی)
تهیه و تولید: معاونت فرهنگی و امور اجتماعی بنیاد شهید و امور ایثارگران خراسان رضوی
مجری طرح: اداره هنری، اسناد و انتشارات بنیاد شهید و امور ایثارگران خراسان رضوی
گردآوری و بازنویسی: مرضیه ظریف بروجردیان

ویراستار: سید محمد آریانژاد

ناظر تولید: سید مجید حسینی

مدیر تولید: حمید دیانی

هماهنگی تولید: سید محمد آریانژاد

تطبیق اسناد: طیبیه وزیری

مدیر هنری: عباس پرچی

دستیار صفحه‌آرا: بهناز فهمیده اسکندری

شمارگان: ۲۰۰۰ نسخه

ناشر: نشر ایمانپور

نوبت چاپ: اول، بهار ۱۳۹۸

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۶۶۰۸-۵۴-۱

قیمت: ۵۰/۰۰۰ ریال «غیر قابل فروش»

(چاپ و تکثیر این کتاب با ذکر منبع بلامانع است)

کلیه مطالب این کتاب بر اساس اطلاعات مرکز اسناد ایثار بنیاد شهید

و امور ایثارگران خراسان رضوی تدوین شده است

شهادت، فنا شدن انسان است برای نیل به سرچشمه نور و نزدیک شدن به هستی مطلق. شهادت عشق به وصال محبوب و معشوق در زیباترین شکل است. شهادت نه يك مردن، كه يك انتخاب است: «وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ» (سوره بقره آیه ۱۵۴).

به عبارتی دیگر، شهادت صفتی از «حیات معقول» است؛ زیرا در حیات معمولی، انسان همواره خود و ادامه بی پایان خود را می خواهد؛ لیکن در حیات معقول، فرد آن زندگی پاك از آلودگی ها كه خود را در يك مجموعه بزرگی به نام جهان هستی در مسیر تکاملی می بیند كه پایانش منطقه جاذبه الهی است؛ لذا شهید همواره زنده است و مرگ او در واقع انتقال از حیات جاری در سطح طبیعت به حیات طیبه پشت پرده آن می باشد. و چنین مرگی است كه به تعبیر پیامبر ﷺ شریفترین و بالاترین نوع مردن است (أَشْرَفُ الْمَوْتِ

قَتْلُ الشَّهَادَةِ) و علی علیه السلام آن را گرامی ترین نوع مردن می داند. (اَكْرَمُ الْمَوْتِ الْقَتْلُ)

«شهیدان به ما می گویند شما خوف و حزن نداشته باشید. دلسردی و نومیدی نداشته باشید. نعمت الهی را، لطف الهی را، برکات الهی را در مقابل چشم ما نگه میدارند و این آن چیزی است که ما امروز به آن احتیاج داریم.» (امام خامنه‌ای رحمته الله ۱۳۹۴/۷/۵)

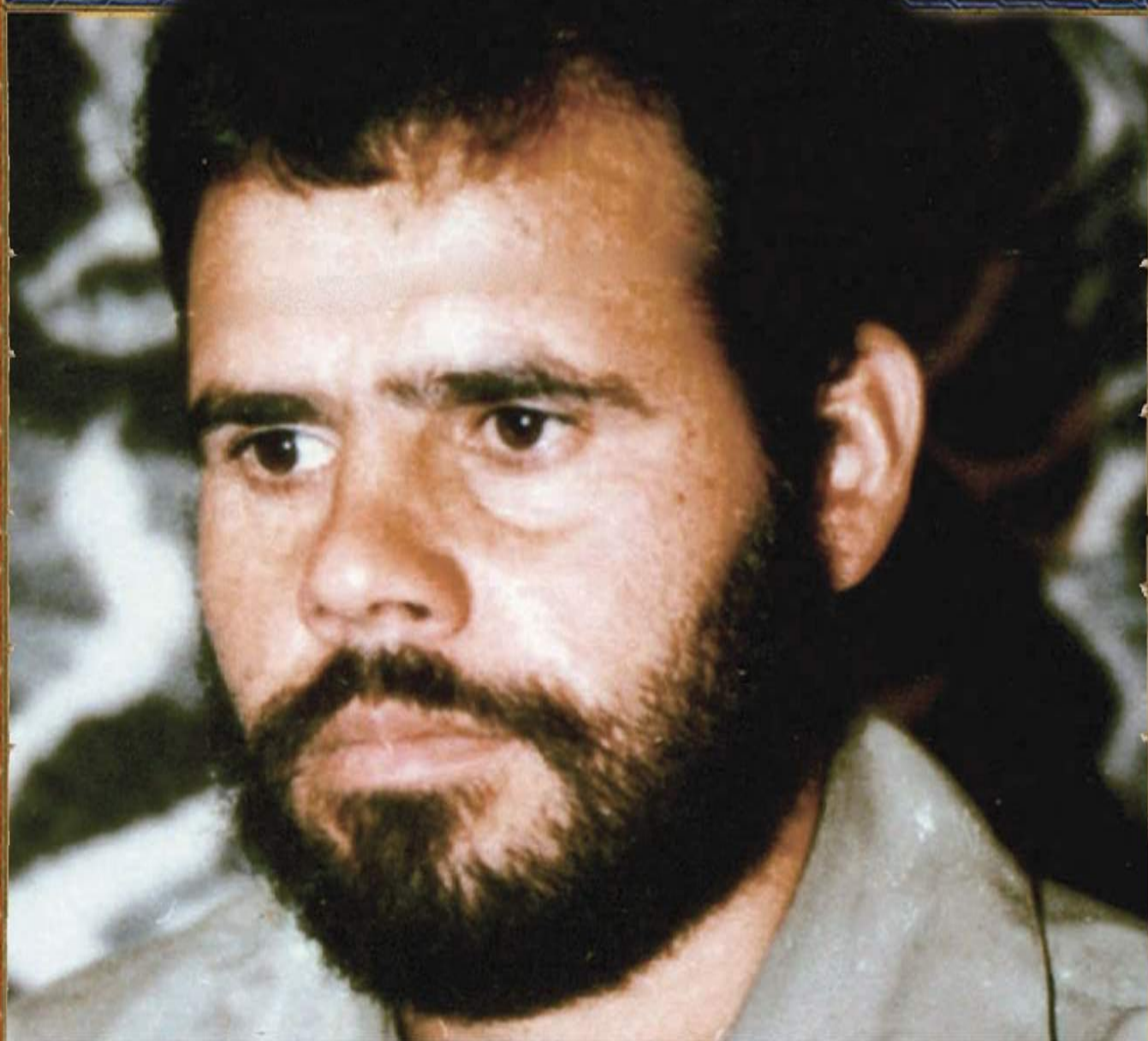
(فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ؛ سوره آل عمران آیه ۱۷۰)

بدیهی است که در این سلوک معقول، تکریم و تعظیم شهیدان، تلاشی مقدس است در برافراشتن پرچم‌های سرخ استقلال و آزادی بشریت، از یوغ ذلت و اسارت و گام بلندی است در راستای احیای ارزش‌های مکتب توحید و عدالت؛ زیرا که، «شهادت، مرگ در راه ارزش‌هاست» و هر شهید، مشعلی است که در بلندای عزت و سرافرازی يك ملت، جاودانه می‌درخشد.

معاونت فرهنگی و امور اجتماعی

بنیاد شهید و امور ایثارگران خراسان رضوی

سید ابراهیم شجیعی

محل تولد: اسفراین - روئین

محل شهادت: فاو

گلزار: شهدای سبزوار

تاریخ تولد: ۱۳۳۵/۸/۲

تاریخ شهادت: ۱۳۶۴/۱۱/۲۳

آخرین سمت: فرمانده گردان جبار لشکر ۵ نصر

در دومین روز از آبان ماه سال ۱۳۳۵ در روستای روئین از توابع شهرستان اسفراین در خانواده‌ای صمیمی کودکی به دنیا آمد. او ششمین و آخرین فرزند خانواده بود. نامش را ابراهیم گذاشتند. پدرش سیدرضا کارگر ساختمان بود و مادرش ام السلمه نام داشت. تاسوم راهنمایی درس خواند و سپس مشغول به کار شد.

در سال ۱۳۵۴ به خدمت سربازی رفت و آموزش چتربازی دید که به علت شکستگی از ناحیه‌ی پا حین پرش از هواپیما، باقی‌مانده‌ی دوران خدمت را در تدارکات پایگاه هوایی گذراند.

سید ابراهیم از ابتدا دوست داشت خدمتگزار مردم باشد و برای مردم کار کند. دوست داشت قدرتی داشته باشد تا با معضلات اجتماعی مانند اعتیاد و قاچاق مواد مخدر مبارزه کند.

لذا در این مسیر جوان‌ها را با حقایق دین مبین اسلام آشنا کرد و آن‌ها را به انس با قرآن و نماز دعوت می‌کرد و خانواده را نیز به صبر و بردباری و صرفه‌جویی و کمک به محرومان توصیه می‌کرد. بعد از پایان خدمت با "خانم نیازی" ازدواج کرد ثمره‌ی این ازدواج چهار فرزند به نام‌های مهدی، زینب، سمیه، و زهرا بود.

زندگی مشترکشان ده سال بیشتر طول نکشید. بچه‌ها را دوست داشت و به آن‌ها احترام می‌گذاشت و می‌گفت: باید به بچه‌ها محبت کنیم. خودش نیز با خوش‌رفتاری و حوصله با آن‌ها بازی و آن‌ها را سرگرم می‌کرد. در دوران قبل از پیروزی انقلاب در مبارزه علیه

حکومت شاه حضور داشت. او در سازمان دهی و سامان دادن به راهپیمایی‌های ضد رژیم حضور فعالانه داشت و دیگران را نیز به شرکت در آن دعوت می‌کرد. پدرش می‌گوید: در دوران انقلاب ساواک بارها او را دستگیر کرد.

بعد از انقلاب به عضویت کمیته انقلاب اسلامی اسفراین درآمد و در سال ۱۳۵۸ وارد سپاه پاسداران انقلاب اسلامی سبزوار شد. بعد از تولد فرزندش با سمت فرمانده گروهان، به کردستان و جبهه سرپل ذهاب رفت و مدت سه ماه در آن جا ماند. در تابستان ۱۳۶۰ فرماندهی عملیات سپاه اسفراین را برعهده گرفت و مدت یک سال و نیم در این پست انجام وظیفه کرد. دو بار او به همراه خانواده مورد تهاجم منافقان و ضد انقلاب قرار گرفت، ولی جان سالم به در برد.

در عملیات مسلم بن عقیل در جبهه سومار چهار دندان خود را ازدست داد. در عملیات طریق القدس و بیت المقدس شرکت کرد که در

عملیات طریق القدس - در جبهه بُستان - از ناحیه دست مجروح شد.

در ۲۲ بهمن ماه سال ۱۳۶۲ بعد از به پایان بردن یک ماه دوره آموزش فرماندهی، بار دیگر به جبهه رفت و در اسفند ماه همان سال در عملیات خیر شرکت کرد. در آبان ماه سال ۱۳۶۳ با سمت فرمانده گردان جبار در عملیات میمک شرکت کرد که از ناحیه سرو در عملیات بدر از ناحیه سینه و شش ها مجروح شد. دکتر معالج یک سال استراحت برای او تجویز کرد، ولی سید ابراهیم بعد از یک ماه بار دیگر راهی جبهه شد. در ۶۴/۱۱/۲۳ در منطقه عملیاتی والفجر ۸ به درجه رفیع شهادت نایل آمد پیکر مطهرش در گلزار شهدای سبزوار دفن شد.

جای که خدا هست

تابستان بود و او مثل همه‌ی سال‌ها آماده شد تا همراه پدر به کرج برود. وقتی به خانه رفته بودند، اولین کسی که خبر رفتنشان به کرج را شنید، مادرش بود. پدرش گفته بود اگر اوضاع کار رو به راه باشد، تا آخر سال خیالش راحت است. خوشحال بود که می‌تواند کمک‌حال پدرش باشد.

کار، بنایی خانه‌های سازمانی بود. چند روزی کار کردند. روزی مباشر (شخصی که به نوعی سرکارگر و کارفرمای کار محسوب می‌شد) از کارگراها خواست که به جهت این که کار تندتر پیش رود هر روز تا ساعت چهار بعد از ظهر یکسره کار کنند. عده‌ای راضی به این شرایط نشدند و دست از کار کشیدند، تسویه کردند و رفتند

ولی پدرش وعده ای دیگر ماندند و شروع به کار کردند. صدای اذان که بلند شد پدر ابراهیم آماده نماز خواندن شد. مباشر هنگامی که پدر ابراهیم را در حال نماز دید شروع به نق زدن کرد و با عصبانیت به او گفت: نباید نماز بخوانی و تا چهار بعد از ظهر کار کنی! پدر ابراهیم بدون توجه به صحبت های مباشر با آرامش نمازش را می خواند. مباشر گفت: من یکی به تو حقوق بده نیستم! یا کار یا نماز، یکی را باید انتخاب کنی! اما چهره ی پدرش آرام بود. ابراهیم این آرامش را فقط موقع نماز در پدرش می دید.

مباشر هم چنان حرف می زد. پدرش سلام آخر نمازش را داد و صلوات فرستاد. به مباشر نگاه کرد. ابراهیم منتظر بود تا او حرفی بزند.

پدرش آرام از جا بلند شد این بار نگاهش رو به ابراهیم بود و گفت: بچه را جمع کن برویم. جایی که خدا هست، جای ما این جا نیست^۱.

۱ - اصغرفکور: برگرفته از خاطرات شفاهی خانواده و دوستان شهید.

موضع‌گیری سیاسی او تنها دفاع از ولایت و خط رهبری بود و بر فرامین امام تکیه داشت و بی‌چون و چرا مجری دستورات رهبری و فرماندهان رده بالای خود و دارای اخلاق حسنه بود. به‌طوری‌که در لشکر ۵ نصر همه‌ی فرماندهان از فرمانده لشکر گرفته تا فرماندهان گردان‌ها به شخصیت والای او اهمیت می‌دادند و حرف‌ها و نظرات او را قبول داشتند. اطرافیان را با یک برخورد شیفته‌ی خود می‌کرد. در نماز شب ناله می‌کرد و از حضرت فاطمه علیها السلام درخواست پیروزی داشت و همچنین شهادتش را طلب می‌کرد.^۱

۱ براساس زندگی‌نامه پایگاه حضرت آمنه نویسنده زهره ابراهیمی

به او اطلاع دادند با پرداخت مبلغ ناچیزی می‌توانی به مکه بروی!

متعجب و بسیار خوشحال بود. اما هیچ وقت ثبت‌نام نکرد. وقتی از او پرسیدم چه کردی؟ در جواب گفت: مادر جان مکه من جبهه‌هاست و من هرگز اسلحه‌ام را زمین نمی‌گذارم. به او گفتم: موقعیت خوبی است که حتی قسمت من که مادرت هستم و آرزوی طواف خانه کعبه را دارم نشده، چرا وقتی طلبیده شدی دعوت را اجابت نمی‌کنی؟!

با نگاهی که خاص خودش بود همراه با تبسمی شیرین گفت: مادر جان قسمت شما هم

خواهد شد. اما من به زودی به مکه‌ای خواهم
رفت که خشنودی خدا در آن هست، بدون هیچ
ثبت نامی!

در حالی‌که از کنارش بلند می‌شدم به
حرف‌هایش فکر می‌کردم و زیر لب زمزمه
می‌کردم: زیارت قبول!

وقتی از جبهه می‌آمد، به او می‌گفتم: دیگر بدن تو سوراخ سوراخ است، لازم نیست به جبهه بروی.

بیا و دست زن و بچه‌ات را بگیر و مدتی به روستا پیش ما بیا، تا ما هم از دلتنگی بیرون بیاییم. او در جواب می‌گفت: مادرم! اگر من نروم یا دیگران نروند، می‌دانی چه خواهد شد؟ دیگر از اسلام خبری نخواهد بود و هریک از ما به دست یک کافر خونخوار خواهیم افتاد که ایمان و انسانیت ندارد. پس باید به این انقلاب و جنگ تا جایی که توان داریم کمک کنیم.

ام‌السلمه قربانی و حیدنائینی، مادر شهید

یک بار از مدرسه که برمی گشتم دیدم بابا می‌دود و خواهرها هم دنبالش هستند. من هم بلافاصله کیفم را انداختم و به سرعت دنبال پدر، در حیاط خانه شروع به دویدن کردم.

نمی دانستم جریان از چه قرار است. دنبالش دویدیم تا به او رسیدیم. تربچه ای دست بابا بود، از خواهرهایم گرفته بود و آن‌ها تلاش می‌کردند آن را پس بگیرند. در آخرین لحظه بابا همان طور که می‌خندید تربچه را انداخت توی دهانش و به قضیه خاتمه داد. محبتی که در همان چند روز به ما می‌کرد همه‌ی تنهایی و غربتمان را جبران می‌کرد.^۱

سید مهدی شجیعی، فرزند شهید

۱ دل‌قندی، طیبیه، وقت‌قنوت، کنگره‌سرداران شهید مشهد و نشر آفتاب دانش

کلاس اول ابتدایی، تازه نوشتن را یاد گرفته بودم که ذوق زده نامه ای برای پدرم نوشتم. شهید فرومندی از جبهه آمده بود. در همسایگی ما زندگی می کرد. برف زیادی آمده بود. نامه را در جیبم گذاشتم و به خانه شهید فرومندی رفتم. می خواستم نامه را به ایشان بدهم تا وقتی جبهه رفتند به دست پدرم برسانند.

وقتی به خانه ی آن ها رسیدم و در زدم شهید فرومندی در را باز کرد با خوشرویی پرسید: چه کار داری؟ گفتم: برای بابا نامه نوشته ام، می خواهم برایش ببرید. دست میان جیبم بردم ولی هرچه گشتم نامه را پیدا نکردم. وقتی او وضع را این

طور دید گفت: صبر کن الان با هم می رویم
می گردیم پیدایش می کنیم. پیدا کردن نامه
میان برفها خیلی سخت بود. کاغذ سفیدی میان
سفیدی برف به راحتی دیده نمی شد. بالاخره
نامه را پیدا کردیم، وقتی شهید فرومندی نامه را
به پدرم می دهد خیلی خوشحال می شود. ذوق
زده و به شوخی گفته بود: می بینی این نامه و
دست خط پسر من است! شما که پسرنداری
برایت نامه بنویسد.

سید مهدی شجیعی، فرزند شهید

سید ابراهیم همیشه می گفت: یک مؤمن برای خدا کار می کند تا اجرش را خدا بدهد. با بوق و کرنا نمی توان کار کرد. کار برای ریا، بهتر است انجام نشود! چون روسیاهی دارد، هم خود را گول زدیم و هم خدا را و خدا ما را نخواهد بخشید.

او همه را به کسب تقوا، پرهیز از گناه و پرهیز از خودخواهی و ریاست طلبی و مقام خواهی توصیه می کرد و می گفت: دنیا برای من هیچ ارزش ندارد و فرماندهی برایم پشیزی نمی ارزد. شهید شجیعی مرد عمل بود و عمل و کارش بیشتر از حرفش بود و همیشه می گفت: مرد در میدان عمل شناخته می شود.

او آن قدر محبوب بچه‌های رزمنده بود که همه دوست داشتند در کنار او و در واحد و گردان او فعالیت کنند.

در کارهای دسته‌جمعی هیچ کس احساس نمی‌کرد او فرمانده است.

خاضع و خاشع بود و در تمام کارها از جمله: در تمیز کردن، توزیع غذا، جارو کردن و کندن سنگ پیش قدم بود.

هیچ فرقی بین خود و دیگران قایل نبود. همیشه خود را مدیون می‌دانست و بیشتر از دیگران کار می‌کرد.

او همیشه می‌گفت: برای خدا کار کنید، از کسی توقع پاداش و تشویق نداشته باشید. استقامت کنید و دیگران را به امر خیر و نیکی دعوت کنید.

از گلوله و خمپاره نترسید و بدانید که اگر ترکشی از طرف خداوند مأمور نباشد، به شما اصابت نخواهد کرد. در مقابل دشمن مثل کوه

محکم و استوار باشید.

آن قدر اعتماد به نفس داشت که هر جا
مشکل‌ترین عملیات بود، نیروهایش را آماده
می‌کرد و خود پیش قدم بود و تا آن منطقه را فتح
نمی‌کرد، عقب نمی‌آمد.

در سایت پنج مستقر بودیم. فردای آن روز قرار بود آقای شجیعی به خط مقدم برود. در چادر کنارم نشست و گفت کیوانلو می توانی طوری قرآن بخوانی که نیرویم چند برابر شود؟ گفتم: نه متأسفانه. گفت: از بسیجی های دور و برمان کسی را با این خصوصیت می شناسی؟ گفتم: بله و یکی از بچه های بیرجند را به حضورش آوردم.

آقای شجیعی بعد از سلام و احوالپرسی گرم گفت: برادر دوست دارم قرآن را با صدای زیبا برایم قرائت کنی. محمدی فر گفت: اجازه می دهید از حفظ بخوانم؟ آقای شجیعی با تعجب

پرسید: مگر حفظ هم هستی؟ محمدی فر
گفت: بله بیشتر از نصف قرآن را. آقای شجیعی
به محض شنیدن این جمله گریه اش گرفت.
او را در آغوش گرفت و بوسید، خم شد تا پای
محمدی فر را ببوسد. می گفت: اجازه بده زبانت
را ببوسم. همین که صدای قرآن بسیجی را شنید،
چنان به شدت گریست که مرا هم به گریه
انداخت. و وقتی تلاوت آیات تمام شد، آقای
شجیعی گفت: برای عملیات نیرو گرفتم، قوی
شدم، انگار انرژی ام چند برابر شد.

صبح فردا که عازم خط می شد از من خواست
تا بازهم با آن بسیجی ملاقات کند. بار دیگر او
را در آغوش گرفت و صورتش را بوسه باران کرد.^۱

غلامرضا کیوانلو، هم رزم شهید

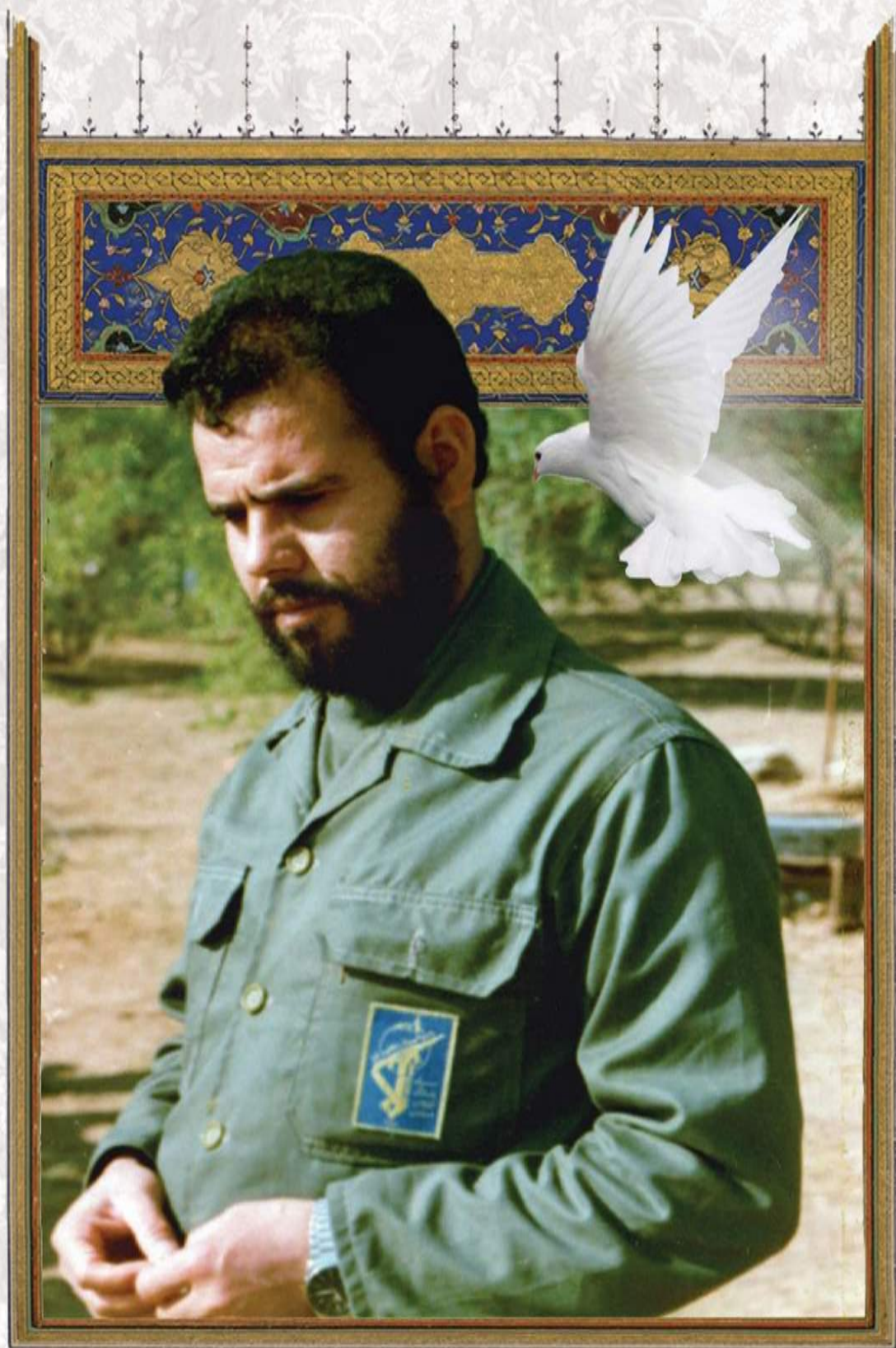
۱ دل قندی، طیبه، وقت قنوت، کنگره سرداران شهید مشهد و نشر
آفتاب دانش، چاپ اول، ۱۳۸۲

آن قدر برخوردش خوب بود که باید پارتی بازی می کردیم تا در گردانش خدمت کنیم. در سنگر بودیم که غذایی پرگوشت برای آقای شجیعی آوردند. موقع خوردن با تعجب گفت: مثل این که جیره غذایی زیاد شده!

بچه ها چیزی نگفتند، آقای شجیعی که شک کرده بود به سنگرهای دیگر سرکشید، تا فهمید که غذای بهتری برای او آورده اند، با عصبانیت به آشپزاعتراض کرد و گفت: چرا بین من و بقیه فرق می گذاری؟ تو با این کارت به من اهانت کردی. نباید بین من و نیروهایم تفاوتی باشد!.

محمد رضا بجنوردی، هم رزم شهید

۱ دل قندی، طیبه، وقت قنوت، کنگره سرداران شهید مشهد و نشر آفتاب دانش، چاپ اول، ۱۳۸۲

در سال ۵۹ روستای "صُد خَرو" از توابع شهرستان سبزوار یک بسیجی هم نداشت. ما با یک جیپ قرمز رنگ با تعدادی از بسیجیان و سید ابراهیم شجعی به طرف روستای صُد خَرو حرکت کردیم. در بین راه، همین طور که می‌رفتیم، می‌گفتیم: اگر به آن روستا برویم ما را کتک می‌زنند. اما آقای شجعی می‌گفت: نترسید، برویم جلوی مسجد. رفتیم و وارد مسجد شدیم. سید ابراهیم بلندگو را گرفت و شروع به صحبت کرد.

در ابتدا پنج الی شش نفریستری پای صحبت‌های

او نبودند اما آن قدر سخnrانی اش شیوا و گیرا بود که تمام روستا جمع شدند. آن چنان با احساس در مورد جنگ، بسیج و جبهه صحبت کرد که مردم زار زار گریه می کردند. من خودم هم تحت تأثیر قرار گرفته بودم چون اولین بار بود سخnrانی سید ابراهیم را می شنیدم.

صبح روز بعد از همان روستای صُد خرو حدود ۴۰ نفر به دفتر بسیج آمدند و ثبت نام کردند. می گفتند می خواهیم به جبهه برویم. ما تعجب کردیم که این قدر تحت تأثیر صحبت های سید قرار گرفته اند.

یک بار که در اتوبوس هم سفر یکدیگر بودیم، وقت نماز صبح شد. سید به من گفت: "برو به راننده بگو چرا نگه نمی‌دارد؟" زمستان سردی هم بود.

رفتم جلو و به راننده گفتم: "اذان شده و موقع نماز است." اما او اعتنایی نکرد. سید بلند شد و با لحن محبت آمیزی مطلب را به راننده گفت. راننده هم که سرناسازگاری گذاشته بود، کنار یک پل نگه داشت؛ جایی که فکر نمی‌کرد کسی پیاده شود.

سید در را باز کرد و پیاده شد، بعد از او چند نفر

دیگر هم پیاده شدند.

آب هم بود، همه وضو گرفتیم و همان جا کنار جاده به نماز ایستادیم.

نماز که تمام شد، سید از راننده تشکر کرد و به او گفت: ”بین چه ثواب بزرگی بردی، باعث شدی تعدادی نمازشان را در اول وقت بخوانند.“^۱

۱ دل قندی، طیبه، وقت قنوت، کنگره سرداران شهید مشهد و نشر آفتاب دانش، چاپ اول، ۱۳۸۲

قبل از عملیات والفجر ۸ یک سری برگ‌هایی را برای نیروهای بسیج درست کرده بود و سید ابراهیم چند سؤال را خودش از این قبیل که برای چه به جبهه آمدی؟

سیگار می‌کشی یا نه؟ از کدام شهرستان هستی؟ تحصیلات چقدر است؟

طراحی کرده بود. دقیقاً یادم است که از روی مطالعه همین ورقه‌ها تقریباً یک سوم نیروها را پس زد و به لشکر اعلام کرد که ما این نیروها را نمی‌خواهیم.

ما سیاهی لشکر نمی‌خواهیم. اگر سقف

گردان به سیصد نفر هم نرسید، اشکالی ندارد.
این طرحش خیلی مؤفق بود.
ما تو ی گردانمان یک نفر سیگاری نداشتیم،
اگر هم سیگاری بود او را از گردان بیرون می کرد،
می گفت انسانی که نتواند روی نَفَس پا بگذارد
و سیگار بکشد، نمی تواند بجنگد و نَفَس کم
می آورد.

عمره است خدا است

قبل از عملیات والفجر ۸ به پادگان شهید چراغچی رفتم. سید ابراهیم شجیعی را آن جا دیدم. آن زمان فرمانده گردان عبدالله بود. رفتم و داخل اتاقش نشستم.

یک کلاه آهنی را نشانم داد و گفت: سال ۱۳۵۸ یادت هست چی به شما گفتم؟ گفتم نه چی گفتید؟ گفتم: من چون سید هستم تیرو ترکش به من نمی خورد حالا اگر می خواهی باور کنی بیا این کلاه را با چشم های خودت بین تا باور کنی. پرسیدم چی شده است؟ گفت در عملیات قبلی که شرکت کرده بودم، ترکش

آمد و بغل کلاه آهنی خورد. کلاه را سوراخ کرد و
یک دور کامل دور سرم چرخید و از یقه ام بیرون
افتاد، به نحوی که یقه پیراهنم سوخت.
این را به عنوان یادگاری نگه داشتم تا هر
وقت برای بچه‌های گردان می‌خواستم صحبت
کنم، این کلاه را به آن‌ها نشان دهم و می‌گویم
تا زمانی که خدا نخواهد، هیچ کاری انجام نمی
شود. عمر که تمام شد هر کجا بروید، مرگ
می‌آید.

هیچ وقت شال سبزش را از گردن در نمی آورد. می گفت: در گردان هر کس که سید است باید علامتی همراه داشته باشد. از این که به حضرت زهرا علیها السلام منتسب هستید، افتخار کنید. بدانید تا وقتی به این خانواده وابسته اید خداوند همه چیز به شما می دهد. دقت کنید هرچه عملیات با رمزی زهرا علیها السلام داشته ایم با پیروزی کامل همراه بوده است. دامن این مادر را بگیرید.

بعد برایمان تعریف کرد: وقتی آدم و حوا در بهشت می گشتند، نور عجیبی دیدند. وقتی از خداوند سؤال کردند پرده غیب کنار زده شد پنج نور دیدند که همان پنج تن آل عبا بودند^۱.

مهدی آقاگلی، هم رزم شهید

۱ دل قندی، طیبه، وقت قنوت، کنگره سرداران شهید مشهد و نشر آفتاب دانش، چاپ اول، ۱۳۸۲

نمی شد با شجیعی رو به رو شوی و تو را نخنداند. همیشه خنده به لب داشت. در عملیات بدر که مجروح شد، تعریف می کرد: وقتی تیر خوردم سرم را روی قایق گذاشتم و با این فکر که الان شهید می شوم چشم هایم را بستم و شهادتین گفتم.

دوباره چشم هایم را باز کردم با خودم گفتم الان است که حوری بهشتی بیاید و سرم را به دامن بگیرد ولی هرچه چشمهایم را بستم و باز کردم غیر از هور چیزی ندیدم. از حورالعین هم خبری نبود که نبود!

خودش خیلی با مزه تعریف می کرد. طوری

که بچه ها از خنده روده بر شده بودند. این شوخ
طبعی ها باعث شده بود فکر کنند شجیعی
روحیه معنوی بالایی ندارد.

ولی من که با او مأنوس بودم بارها دیدم که
در نماز شب چنان به درگاه خدا اشک می ریزد
که انسان را مات و مبهوت می کند^۱.

رضایی، دوست و هم رزم شهید

۱ دل قندی، طیبه، وقت قنوت، کنگره سرداران شهید مشهد و نشر
آفتاب دانش، چاپ اول، ۱۳۸۲

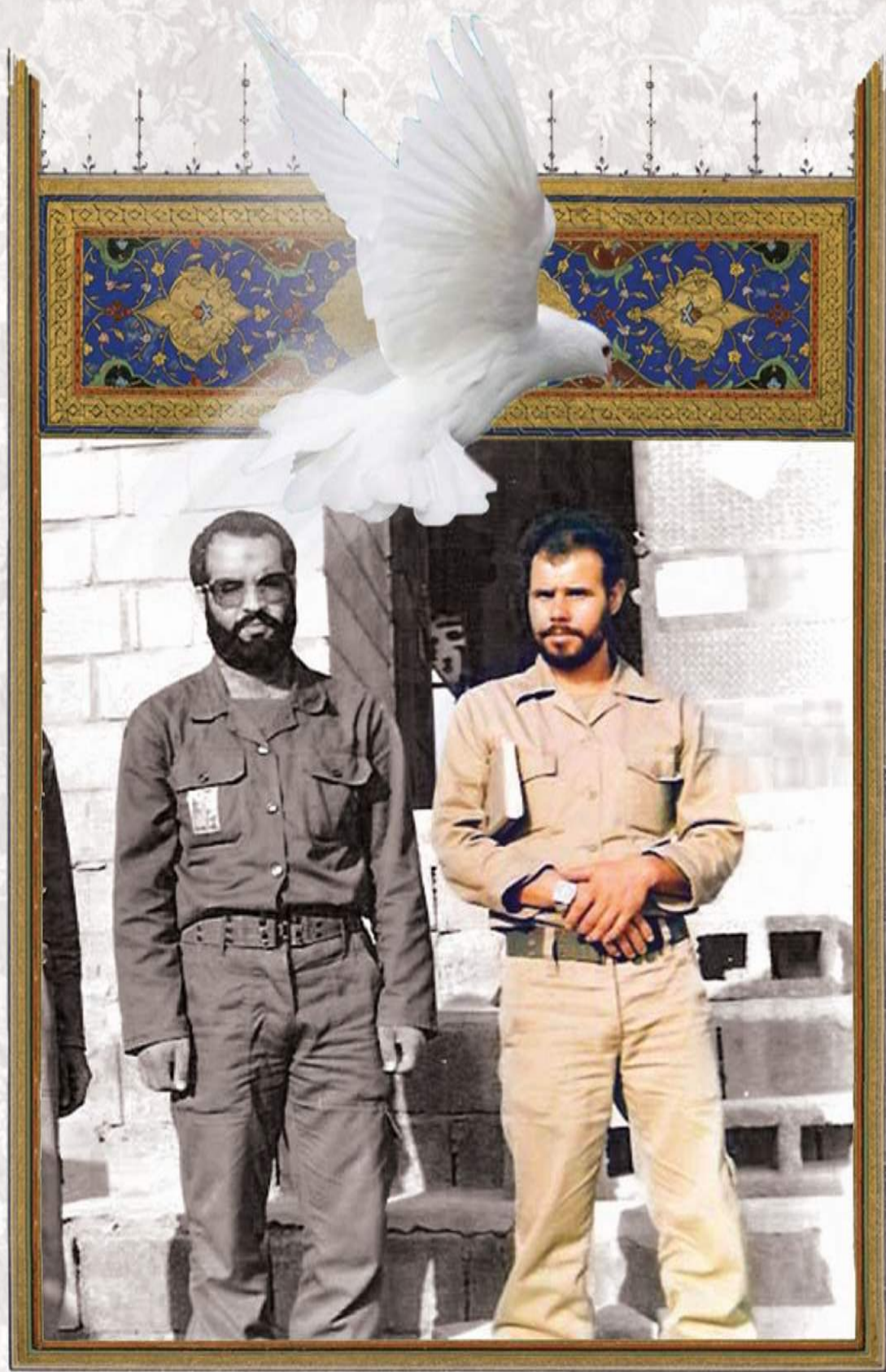
یک روز صبح سید ابراهیم پیش ما آمد. دیدم چشم‌هایش از گریه‌ی زیاد سرخ شده است. او به من گفت: سید جعفر من خوابی را در رابطه با این که دریگان‌ها دوستان دارند برمی گردند، دیده‌ام.

شهید شجیعی ادامه داد: خواب دیدم ۲ اتاق تو در تو است. در یکی از اتاق‌ها حضرت صدیقه طاهره عَلِیْهَا السَّلَام و امیرالمومنین عَلِیْهِ السَّلَام حضور دارند. در یکی دیگر از این اتاق‌ها جمعی از پاسداران ایستاده‌اند و دشمن هم بیرون از اتاق ایستاده و قصد شهادت حضرت فاطمه عَلِیْهَا السَّلَام را دارد.

دوستانی که در آن جا حضور داشتند برایشان
یقین حاصل شد که دفاع از ائمه یعنی شهادت،
و متأسفانه هریک به بهانه ای همچون داشتن
قرض، داشتن کار سر خود را پایین انداختند و از
اتاق بیرون آمدند.

از آن جمع فقط تنها من ماندم. من نیز آمدم
که بیرون بروم، که حضرت زهرا علیها السلام رو به من
کردند و فرمودند: سید ابراهیم تو هم می خواهی
بروی؟ من در جواب حضرت در حالی که اشک
از دیدگانم جاری شده بود، گفتم: نه بی بی
جان، می خواهم بروم به این نامردها بگویم که
کجا می روند؟ و ادامه دادم نه بی بی جان من
نمی روم من فدایی شما بوده و هستم که در
همین حال از خواب بیدار شدم.

سید جعفر سطوتی، هم رزم شهید

بیدار شوید! بیدار شوید!

این را گفت و پتو را از روی یکی از بچه‌ها که
جلوی سنگر خوابیده بود برداشت. رزمنده‌ای
از ته سنگر داد زد: بخواب سید، نصف شبی
بی‌خوابی به سرت زده؟ چرا از خواب بیدارمون
می‌کنی مرد حسابی؟

سید گفت: خواب دیدم کنار قبری ایستاده‌ام و
دو نفر بانوی سبزپوش سراغ شهیدی را می‌گیرند
و من خبری نداشتم و اصلاً نمی‌دانستم راجع به
چه کسی حرف می‌زنند.

آن‌ها گفتند: قبری که از آن بوی خوش به

مشام می‌رسد پیکر شهید محمدیانی در آن آرام گرفته است. از خواب غفلت بیدار شدم و حالا می‌دانم پیکر شهید کجاست!

سید ابراهیم این‌ها را می‌گفت و اشک پهنای صورت مردانه‌اش را پر کرده بود. کم‌کم صدای اذان به گوش می‌رسید و بچه‌های گردان یکی یکی بیدار می‌شدند اما در سنگر سید ابراهیم و دوستانش حال و هوای خاصی بود.

هوا کم‌کم داشت روشن می‌شد و باید چشمشان به پیکر مطهر شهید محمدیانی که آدرسش را در خواب گرفته بود منور می‌شد. نور در راه بود!

مکان شهادتم را میدانم!

این را گفتم و یکی یکی بچه‌ها را برای نماز صبح بیدار کرد. همه به این کار سید ابراهیم عادت کرده بودند و می‌دانستند بیداری گاه و بی‌گاهش بدون دلیل نبوده و نیست. درست دو روز قبل از شهادتش بود.

تقریباً کم و بیش همه بچه‌های سنگر زیر پتوهایشان به حرف‌های سید ابراهیم گوش دادند.

انگار گذرنامه‌اش را مادرش فاطمه زهرا علیها السلام امضا کرده بود، او داشت مکان شهادتش را برای

بچه‌های گردان آشکار می‌کرد.
بی‌شک آن حنابندان‌ها و آن قرآن‌خواندن‌های
درون قبرش در شب‌های عملیات بی‌تأثیر نبود.
فاو هنوز پایان آن زمستان سرد را به خاطر دارد و
عملیاتی که هرگز سید ابراهیم از آن برنگشت.

یادم است قبل از عملیات والفجر ۸ تازه به لشکر پنج نصر آمده بودم و گردان را تحویل گرفته بودم. گردان از نظر امکانات، چیزی نداشت. در جلسه‌ای که با حضور فرمانده لشکر تشکیل شده بود در مورد کمبود امکانات در گردانم مسایلی را مطرح کردم که دستوراتی داده شد. یک سری از مشکلات حل شد و یک سری از شرایط هم محقق نشد.

بعد از جلسه سید ابراهیم شجیعی دست من را گرفت و به کناری کشید و گفت برادر صفری! دو روز است گردان را به دست گرفتی دوست

داری که گردانت از لحاظ امکانات مثل گردان ما باشد؟

بیا برویم وضعیت گردان من را بین. با همدیگر رفتیم و به پشتیبانی گردان سید ابراهیم سری زدیم. متوجه شدم که گردان سید چند کانتینر دارد که داخل هر کدام از کانتینرها همه جور امکانات بود. خودش می گفت امکاناتی که دارم از لشکر نگرفته ام.

این امکانات را از عراقی ها گرفته ام در آن زمان سید ابراهیم دوشکا، دوربین دید در شب، سلاح های سیمینوف و هم چنین خیلی امکانات دیگر از نظر پوشاک و خوراک و لباس داشت. او به من گفت عجله نکن آقای صفری تو هم چند تا عملیات فرمانده گردان باشی وضعیت مثل من می شود. خودت انشاءالله به این چیزها می رسی.

محمد صفری، هم رزم شهید

یکی از شب‌ها در منطقه عملیاتی خیبر در حال سخنرانی بود که جذب سخنان او شدم. او می‌گفت: برادران رزمنده، ما شما را به زور نیاوردیم، این جا صحنه نبرد و شهادت است. اگر کسی می‌ترسد یا این که هنگام پیشروی پا پس می‌کشد، بهتر است همین حالا ما را تنها بگذارد. حتی اگر من شهید شدم پا روی جنازه من بگذارید و به جلو بروید.

مبادا روحیه شما تغییر کند و به شخصی یا گروهی متکی شوید. آن شب سخنرانی او مرا یاد مالک اشتر انداخت.

بعد از سخنرانی برای شام ایشان را دعوت

کردم، ابتدا نپذیرفت اما با اصرار من قبول کرد. شام را که غذای ساده ای بود خوردیم، بعد از جمع شدن سفره، سید به آسمان نگاه کرد و رو به من گفت: از روی پدران، مادران و خواهران شهدا خجالت می کشم به سبزوار برگردم. در حالی که از نگاه کردن به من برای ندیدن اشک هایش امتناع می کرد به ایشان گفتم: سید ابراهیم شما هنوز باید باشید و ما از شما روحیه بگیریم. سید ابراهیم رو به من کرد و گفت: برادر جان این غذا و این عملیات آخرین غذا و عملیات من است. این گردان بحمدالله چند فرمانده را به خود دیده، من هم آخرین فرمانده نخواهم بود. این بار نوبت من است.

در همه‌ی مراحل، چه در منطقه و چه در سبزوار و در کنار خانواده یک لحظه امر به معروف را ترک نکرد. همیشه نهی از منکر را از الزامات می‌دانست و حتی در مورد کم‌فروشی و گران‌فروشی هم تذکر می‌داد.

هیچ‌گاه با بانوان بی‌حجاب روبرو نمی‌شد. حتی اگر اجبار هم داشت از نگاه کردن و حتی حرف زدن با آن‌ها امتناع می‌کرد. دخترانش را به رعایت حجاب اسلامی دعوت می‌کرد و آن‌ها را با تشویق و ترغیب به این امر ملزم می‌کرد. رعایت حقوق دیگران را هم از مصادیق امر به معروف می‌دانست. فرزندش مهدی را به

کارهای درست و در شأن یک مسلمان واقعی دعوت می‌کرد و از او می‌خواست امر به معروف را در زندگی و در مورد افراد داشته باشد. خودش نیز امر به معروف و ناهی از منکر و عمل کننده به آن بود.

سید ابراهیم شرکت در تشییع جنازه شهدا را از وظایف همه بالاخص خانواده خود می‌دانست و آن را نوعی دلگرمی و همدردی با خانواده‌های شهدا می‌دانست.

یک دفعه از سید ابراهیم شجیعی سؤال کردم که چرا ساعت پشت دست نمی‌بندی ساعت که قیمتی ندارد؟! در پاسخ من گفتم: من ساعت پشت دستم نمی‌بندم، برای ارزشش نیست، ساعت توجیبی دارم.

اگر ساعت پشت دستم ببندم، ساعت مرا محدود می‌کند و مرتب نگاه به ساعت می‌کنم. وقتی می‌بینم ساعت ده شب است پیش خود می‌گویم، باید به خانه بروم که زن و بچه‌ام منتظر هستند.

ولی وقتی ساعت نداشته باشم تا هر وقت که کار باشد انجام می‌دهم. وقتی کارم تمام شد می‌روم و به خانه و زندگی‌ام می‌رسم.

برات محمد گواهی، هم‌رزم شهید

قائم به شخص نباشید

شب عملیات «والفجر ۸» فرار رسید و رزمندگان از هم حلاکت می‌طلبیدند. شهید «سید ابراهیم شجعی» هم در یک نشست عمومی با گل نیروها مطالبی را بیان کرد.

وی در صحبت‌هایش گفت: «کار قائم به شخص نباید باشد. اگر من و جانشین گردان رفتیم، فرمانده گروهان اول جایگزین می‌شود. اگر ایشان هم رفت، فرمانده گروهان دوم و اگر ایشان هم شهید شد، فرماندهی گروهان سوم.» شهید شجعی با این صحبت‌ها دورنمای کار را برای نیروها مشخص کرد.

او با این سخنانش خودش را برای سفر و شهادت آماده کرده بود. شب عملیات، گردان «عبدالله» خط شکن بود.

عملیات آغاز شد و صبح روز بعد به اتفاق مسؤول تدارکات گردان سوار بر موتورسیکلت مورد اصابت ترکش توپ قرار گرفتند و به خیل شهدا پیوستند.

زمانی کہ بہ شہادت رسید و من او را در حالی کہ آرام روی خاک افتاده بود، دیدم. انگار کہ سالہاست خوابیدہ، بی دغدغہ.

گفتند: ہر کس پیکرش را دید، بہ سنگر فرماندہی اطلاع بدہد.

رفتم؛ اما ہر چہ خواستم حرف بزنم، نشد. بغضم ترکید و گریہ کردم. نمی شد وصف کرد. سخت بود. بریدہ بریدہ ہر چہ دیدہ بودم را گفتم.

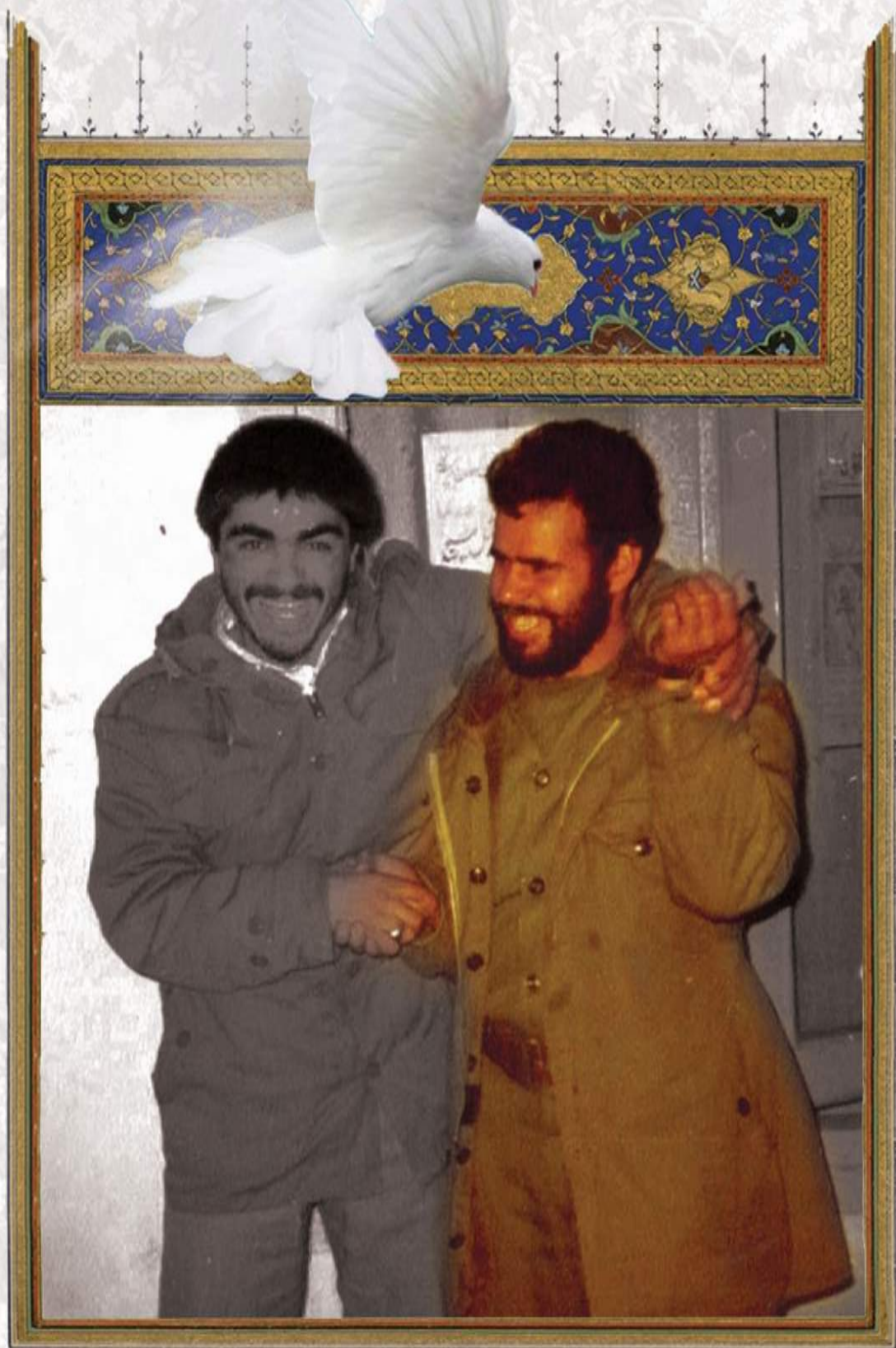
شہید «محمد فرومندی» بغلم کرد. دلداری ام داد و برایم از شہید «شجعی» گفت و ادامہ

داد: «شهید شجعی قبل از عملیات والفجر ۸ در خواب از حضرت زهرا علیها السلام خواسته بود تا پیروزی عملیات را ببیند و بعد شهید بشود.»

حضرت فاطمه علیها السلام نیز فرموده بودند: «تو پیروزی را می بینی و به شهادت می رسی.»

آرامش قبل از عروج

بعد از رسیدن به اهداف از پیش تعیین شده در عملیات والفجر ۸، سید ابراهیم به همراه مسؤول تدارکات گردان برای بررسی کمبودها با موتور در خط مقدم بودند و مانند پدری مهربان به سنگرها سر می زدند و جواب بچه ها را با لبخند می دادند. در آن روز چهره ایشان چهره دیگری بود و از آرامش خاصی برخوردار بود.

فرازی از وصیت نامه

شهید

الَّذِينَ آمَنُوا وَ هَاجَرُوا وَ جَاهَدُوا فِي
سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَ أَنْفُسِهِمْ أَكْثَرُ
دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَ أُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ
«توبه آیه ۲۰»

کسانی که ایمان آورده و هجرت
کردند و در راه خدا با اموال و جان های
خویش جهاد کردند، بزرگ ترین درجه
را نزد خداوند دارند و اینان همان
رستگارانند.

سلام خدا و رسول خدا ﷺ بر امام
امت و امت شهید پرور معظم ایران و

خمینی طاغوت شکن، کسی که اراده خدا برای تحقق بخشیدن احکامش در او متجلی شده است. بزرگ مردی که بارگران انسانیت را که آسمان‌ها و زمین و کوه‌ها از پذیرش آن سر باز زدند، با کمال استواری و عظمت بر دوش کشیده است.

چه تأسفی را اندوهناک‌تر از این می‌دانید که از این لحظات مکرر و پر برکت انقلاب اسلامی که شب و روز ما را فرا گرفته است، کم توجه عبور کنیم. این انقلاب دارد با تمام ظالمان می‌جنگد، اما تو به انتظار نشسته‌ای که امام زمان بیاید و همه ظالمان را از بین ببرد. بدان و آگاه باش که منتظران

آقا امروز با مال‌هایشان و جان‌هایشان
در جبهه و پشت جبهه فریاد سر
می‌دهند: یا مهدی ادرکنی.
در پایان از همه شما عزیزان التماس
دعا دارم و امید عفو و بخشش از
تک‌تک شماها دارم.

خدا نگهدارتان

والسلام علیکم ورحمه الله وبرکاته

سید ابراهیم شجیعی ۱۳/۱۰/۶۴

... چه تأسفی را اندوهناک تر از این می دانید که
از این لحظات مکرر و پربرکت انقلاب اسلامی
که شب و روز ما را فرا گرفته است، کم توجه
عبور کنیم.

این انقلاب دارد با تمام ظالمان می جنگد، اما
تو به انتظار نشسته ای که امام زمان بیاید و
همه ظالمان را از بین ببرد. بدان و آگاه باش که
منتظران آقا امروز با مال هایشان و جان هایشان
در جبهه و پشت جبهه فریاد سر می دهند: یا
مهدی ادرکنی... .

گزیده ای از وصیت نامه
سردار شهید سید ابراهیم شجعی

بنیاد شهید و امور ایثارگران خراسان رضوی
معاونت فرهنگی و امور اجتماعی